

Yürek Sıcaklığı ve Kavga

İnsan bencilliği kontrol altında tuttukça ve kötü arzuları yönetmeyi öğrendikçe, ahlaki kötülük yerini ahlaki iyiliğe bırakır.

Yürek sıcaklığı ve yürek soğukluğu, zihinsel ve ruhsal dünyanın şekillenmesinde son derece belirleyicidir. Hatta olumlu ya da olumsuz şekillenme sürecinde ana etken olarak kabul edilebilir.

Olumlu duygulara neden olan istikrarlı **yürek sıcaklığı**, insanı hem kendisiyle hem de çevresiyle uyumlu ve anlayışlı davranışlara yönlendirir. Çünkü yürek sıcak, yumuşak ve temiz olduğunda olumlu duygulanımlarla ilişkilere pozitif yönde etki yapar. Anlayış, kavrayış, bilgi, görgü ve terbiye artar; insan genişleme ve olgunlaşma yaşar.

Olumsuz duygulara neden olan **yürek soğukluğu** ise insanı hem kendisiyle hem de çevresiyle dengesiz ve uyumsuz yapar. Bu durum, zihinsel ve duygusal dünyanın daralmasına ve içsel potansiyelin körelmesine yol açar. Çünkü yürek soğuk, katı ve kirli olduğunda, olumsuz duygulanımlarla zihinsel çatışmalara neden olur. Anlayış, kavrayış, bilgi, görgü ve edep azalır; insan daralma ve gerilim yaşar.

Hayattaki pek çok kavganın temelinde insanın iç dünyasında yaşadığı bu daralma ve gerilim yatar. Bu içsel sıkışmışlık hali, çoğu zaman manevi güç ve bilgi kaynağındaki zayıflıklardan kaynaklanır. Anlamlandırma ve değerlendirme sistemini ayakta tutan manevi güç, kişinin zorluklar karşısında iç huzurunu koruma becerisini; bilgi kaynağı ise olaylara doğru perspektiften yaklaşabilme yetisini ifade eder. Eğer bu iki temel dayanak eksikse, insanın duygusal tepkilerinde dengesizlikler baş gösterir ve olumsuz tepkiler egemen olur.

Bu süreçte, insanın "**içsel fren sistemi**" olarak adlandırılabilen özdenetim ruhu devre dışı kalır. Özdenetim, kişinin kendi duygularını, düşüncelerini ve davranışlarını kontrol altında tutabilmesini sağlayan hayati bir mekanizmadır.

Ancak, manevi dayanaktan ve yeterli bilgi birikiminden yoksun olan insanlarda bu mekanizma işlevsiz hale gelir. Sonuç olarak bireyin iç dünyasında yaşanan çatışmalar ve gerilimler, dış dünyada "**kavga**" olarak nitelendirilen durumlara dönüşür.

Aslında kavga, bir insan ile başka bir insan arasında değildir.

Esas kavga, insanın içinde, derinlerde, görünmez dünyada gerçekleşir ve oradan dışarıya taşar.

Aslında kavga; ruh ile ego, eğitim ile cehalet, karanlık ile ışık, derinlik ile sığlık, diğerkâmlık ile bencillik, vicdan ile vicdansızlık, hak ile haksızlık, esaret ile özgürlük, tahakküm ile hizmet, kabalık ile nezaket, onur ile onursuzluk, değer ile değersizlik, helal ile haram, empati ile antipati, vefa ile vefasızlık, edep ile edepsizlik, hayâ ile hayâsızlık ve yaşamı kutsamak ile araçsallaştırmak arasındadır.

Hayattaki bütün bu kavgalar aslında iyiyi kötünün önüne koyarak iyiyi kötünden ayırt etmek içindir. Bütün bu kavgalar hayatta neyin önce geldiğini anlamak ve neyin gerçekten önemli olduğunu bilmek içindir. Bütün bu kavgalar üstünlük taslamayı ve kibri aşarak insan onurunu kutsamak içindir. Bütün bu kavgalar, farkındalığı geliştirerek insanın kendi içindeki iyiliği keşfetmesi içindir. Bütün bu kavgalar farkında olmak; "**vicdan, ahlak ve erdemle**" sorumluluk taşımak içindir. Bu sorumluluğu yerine getirme süreçlerinde vicdanı, şefkati ve merhameti kaybetmemek içindir. Ve bu anlayışın erdemleriyle harekete geçmeyi sağlamak içindir.

Bu, sevginin genişliğine ve derinliğine sahip olmayı gerektirir. Aynı zamanda, emek hırsızlığına selam vermemeyi ve sömürüye boyun eğmemeyi de şart koşar.

Sadece kendi çıkarını düşünen bencil tutumlar içinde ve mevcut realitede bu öze bağlı kalmak zor olsa da, yaşamın esenliği için temkinli ve sağduyulu olmak gerekir. Özdenetim ruhunu kaybetmemek icap eder.

Ne yazık ki günümüzün sert koşullarında bu anlayışa bağlı kalmak her zamankinden daha zordur. İnsan, aklını, ruhunu ve kalbini lüzumsuz düşüncelerle ve maddi kaygılarla öylesine doldurmuş ki, varlığı adeta nefessiz kalmıştır. Ruhun ılık ve hava alacağı alanlar kapanmıştır. İç dünya maddeyle o kadar tıka basa dolmuştur ki, içeriye ne hava ne de ılık sızabiliyor.

Şöyle bir durup düşünelim:

Neden bunca olumsuzluk ve huzursuzluk?

İnsanın ruhunu ezen tüm bu endişeler ve kaygılar neden ortaya çıkıyor?

Haksızlıklar ve mağduriyetler neden bu kadar yaygın?

Zulümler ve nobranlıklar neden dinmek bilmiyor?

Kolaylaştırıcılık varken nedendir bunca zorluk?

Oysa insan, duygusal yüklerden, tasa ve endişelerden, bencillikten ve tahakküm hırsından, açgözlülüğten, hasetten ve kıskançlıktan kurtulabilse, kalp ve gönül dünyasının nasıl hafiflediğini, nasıl nefes almaya başladığını ve nasıl parladığını fark edecektir.

İnsan bencilliği kontrol altında tuttukça ve kötü arzuları yönetmeyi öğrendikçe, ahlaki kötülük yerini ahlaki iyiliğe bırakır.

İşte o zaman, toplumda az gibi görünen erdemler niteliksel anlamda artacak ve insan her şeyi daha derinlikli, daha huzurlu yaşamaya başlayacaktır.

Bu da sevgi, şefkat, anlayış ve hizmet gibi hayatı ayakta tutan değerlerin el ele vermesi ve ahenk içinde olması demektir. Bu ahenk, hayatı daha anlamlı ve daha güzel bir yolculuk haline getirecektir.

Sizce öyle değil mi?

Unutmayalım: İnsan, en büyük mücadelesini kendi iç dünyasında verir. Yürek sıcaklığını koruyarak bu mücadeleyi kazanan kişi, yalnızca kendisini değil, insanlığı da yüceltmış olur.

Yusuf Beğtaş